

6) angaaende officielle Kontrolmærker og Stempler. Naar alle de nævnte Mærker ikke i Forslaget er samlet i eet Rubrum skyldes dette, at medens Statsvaaben, -flag etc. skal afslaaes for alle Mærkers Vedkommende, skal Kontrol- og Garantimærker etc. kun afslaaes, naar de begæres registreret for de samme eller lignende Varearter som dem, for hvilke disse Tegn eller Stempler benyttes.

Til Brug ved Anvendelsen af disse Bestemmelser har de kontraherende Lande ved Konventionen forpligtet sig til gennem det internationale Bureau i Bern gensidigt at tilstille hverandre en Fortegnelse over de Statsemblemer, officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler, som de ønsker eller senere maatte ønske — fuldstændigt eller med visse Forbehold — at stille under Beskyttelse af Konventionens Art. 6 c, saavel som alle senere Forandringer i denne Fortegnelse.

Denne saavel som de øvrige i Konventionens Art. 6 c indeholdte Bestemmelser, der ikke ved Londonkonventionen er undergaaet nogen Realitetsændring, er i alt væsentligt af administrativ Natur og nødvendigvis ingen yderligere Ændringer i vor Lovgivning.

Til den i Artiklens Afsnit 9 indeholdte Bestemmelse, der lyder:

„Unionslandene forpligter sig til at forbyde enhver uhjernet Brug i Omsætningen af de andre Unionslandes Statsvaaben, naar denne Brug er egnet til at bibringe en fejlagtig Opfattelse med Hensyn til Varesnes Oprindelse“, er der allerede i L. 29. Marts 1924 om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse § 4, Nr. 2, taget fornødent Hensyn.

Nr. 7. Dette Rubrum er optaget uforandret fra den nugældende Varemærkelov, og giver ingen Anledning til særlige Bemærkninger.

Nr. 8. Den her indeholdte Bestemmelse, der ligeledes med en mindre Ændring („let lader sig forveksle“ i Stedet for „let kan forveksles“) er optaget fra den nugældende Varemærkelov, er en af Lovens vigtigste Bestemmelser, idet det beror paa Administrationens og Domstolens Anvendelse af denne, i hvor høj en Grad Indehaveren af et Varemærke kan gøre Regning paa Beskyttelse over for ikke blot illoyal Konkurrence, men ogsaa over for Efterligning, der sker i god Tro. Hvad det gælder om or den, der uberettiget vil drage Nytte af det af en anden indarbejdede Varemærke, er paa den ene Side at gøre Ligheden saa stor,

at en Forveksling hos det købende Publikum er let, og paa den anden Side saa ringe, at Faren i varemærkeretlig Forstand ved at benytte det er saa lille som muligt. Det er Registreringsmyndighedens og Domstolens Sag i hvert enkelt Tilfælde at drage den rette Grænse. Der udkræves her et overordentlig fintmærkende Skøn, idet det ikke netop kommer an paa Myndighedernes personlige Opfattelse af en Sammenligning mellem to ved Siden af hinanden anbragte Varemærker, men langt mere paa det ofte overfladiske Hovedindtryk, som Mærket maa antages at efterlade hos en umistænksom Køber, der i det afgørende Øjeblik kun ser eet Mærke for sig. Hvilke Elementer, der iøvrigt her kommer i Betragtning, er det næppe muligt at udtrykke i en Lovregels Formel. Snart er det Klagen af et Ord, der frembringer Ligheden, snart Bogstavernes Sammensætning, snart Helhedsvirkningen af et Billede. Derimod synes en Ensartethed alene i den til Grund for to Mærker liggende Idé ikke i sig selv at være tilstrækkelig til at frembringe Forvekslelighed i Lovens Forstand, ligesom der ikke i Almindelighed ved Registreringen af et Ord alene bør kunne opnaas Beskyttelse imod, at en anden erholder den til Ordet svarende billedlige Fremstilling registreret, eller omvendt.

Ønsker har været fremme om at skærpe Bestemmelsen i nærværende Rubrum til Fordel for ældre Mærkeindehavere, saaledes at Ordene i den nugældende Varemærkelov „let kan forveksles“ ændredes til „at Forveksling ikke maa anses for usandsynlig“. Om nogen synderlig Forandring herved vilde hidføres i Administrationens og Domstolens Praksis, hvor formentlig til enhver Tid den i Erhvervslivet raadende Opfattelse vil afspejle sig, kan maaske være tvivlsomt. Naar Forslaget har anvendt det mere neutrale Udtryk „let lader sig forveksle“, er det sket i Erkendelse af, at en Bestemmelse som den foreliggende først faar sit egentlige og virkelige Indhold gennem den Aand, hvori den udøves, og at, hvad det snarest gælder om, er gennem de benyttede Lovord at tilvejebringe et passende Spillerum for de vekslende Tidens Opfattelser.

Det bemærkes endelig, at Pariserkonventionen i lignende Anledning benytter Udtrykket „Efterligning, egnet til at fremkalde Forveksling“, det norske Udkast til en ny Varemærkelov siger „egnet til i den almindelige Omsætning at fremkalde Forveksling“, den tyske Varemærkelov taler om, at „Faren for Forveksling i Handel og Vandel“ foreligger, den svenske Varemærkelov, saaledes som den er affattet ved Loven